

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., a JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

žalobkyně: **Ing. L. K.**
bytem X

proti:
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 21. 6. 2021, č. j. 067721/2021/KUSK,

takto:

- I. Výrok I rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2021, č. j. 067721/2021/KUSK, se ruší a věc se v tomto rozsahu vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení výroku I v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl žalobkynino odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Jesenice (dále jen „stavební úřad“) ze dne 26. 1. 2021, č. j. MěÚJ/01131/2021/VoM, ve věci žádosti o potvrzení existence stavby, resp. o ověření dokumentace skutečného provedení stavby.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

2. Žalobkynina žádost o potvrzení existence stavby má souvislost s řízením o odstranění stavby a řízením o dodatečné povolení stavby, v nichž byla žalobkyně účastníkem řízení, proto soud považuje za vhodné pro celkový kontext věci shrnout i podstatné momenty souvisejících řízení. Soud rovněž předeseílá, že ve všech třech řízeních byl veden společný spis, jehož část však byla ztracena.
3. Dne 18. 4. 2012 stavební úřad oznámil žalobkyni, že podle § 129 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavebního zákona), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) zahájil řízení o odstranění stavby chaty na pozemku parc. č. XA v katastrálním území X ve vlastnictví žalobkyně. Při kontrolní prohlídce dne 17. 1. 2012 totiž zjistil, že se na pozemku žalobkyně nachází chata a žalobkyně jakožto vlastník pozemku k výzvě nedoložila příslušné povolení k jejímu vybudování.
4. Dne 9. 5. 2012 stavební úřad nařídil žalobkyni odstranění zmíněné stavby. Toto rozhodnutí však žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 11. 2012 zrušil a vrátil věc stavebnímu úřadu k novému projednání. Důvodem pro zrušení byl nedostatečně zjištěný skutkový stav, neboť již ze spisu plynulo, že stavba chaty o zastavěné ploše 130 m² se nemůže nacházet pouze na pozemku žalobkyně parc. č. XA o rozloze 72 m².
5. Dne 6. 5. 2013 žalobkyně požádala o dodatečné povolení stavby chaty nacházející se na jejím pozemku a dále na pozemcích parc. č. XB a XC v k. ú. X.
6. Dne 7. 6. 2013 stavební úřad řízení o odstranění stavby přerušil a zahájil řízení o dodatečné povolení stavby. V rámci tohoto řízení došlo ke ztrátě správního spisu. Po usnesení ze dne 3. 12. 2015 o prodloužení lhůty k doplnění podkladů následuje až dotaz obce P. ze dne 10. 6. 2019, zda byla sporná stavba chaty předmětem správního řízení, a e-mail zaměstnankyně stavebního úřadu Městskému úřadu Černošice ze dne 17. 6. 2019, v němž zmiňuje ztrátu správního spisu a shání se po kopiích dokumentů.
7. Rozhodnutím ze dne 20. 4. 2020 stavební úřad řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby zastavil.
8. Dne 18. 5. 2020 žalobkyně nahlížela do spisu a do protokolu o nahlížení doplnila své ručně psané vyjádření, v němž namítla, že spis není kompletní. Chybí podle ní mimo jiné podání předložené dne 2. 5. 2016, k němuž byl přiložen hydrogeologický posudek a svědecká výpověď, a dále chybí podání předložené dne 7. 6. 2016, jehož obsahem byla zjednodušená dokumentace za účelem ověření pasportu stavby podle § 125 stavebního zákona.
9. Proti rozhodnutí o zastavení řízení o dodatečné povolení stavby podala žalobkyně následně dne 25. 5. 2020 odvolání, v němž mimo jiné namítla, že dne 7. 6. 2016 předložila stavebnímu úřadu zjednodušenou dokumentaci a požádala o pasport stavby bývalého včelína. Tato žádost včetně připojené dokumentace však byla stavebním úřadem ztracena. Stavební úřad je ve věci této žádosti zjevně nečinný. Důkazem o ztracení spisu je e-mail zaměstnankyně stavebního úřadu ze dne 17. 6. 2019. Žalobkyně nebyla o ztrátě spisu informována (tuto skutečnost zjistila až při nahlížení do spisu dne 18. 5. 2023), a proto některé dřívější výzvy stavebního úřadu považovala za nedůvodné v dobré víře, že požadované podklady již předložila. Dále žalobkyně popsala historii sporné stavby – před cca 70 lety byl původním vlastníkem postaven včelín doplňující soubor staveb (sklad uhlí, suché WC, dílna, kurník, chlív), všechny stavby zůstaly zachovány. Přibližně v roce 1996 byla ke stavbě včelína vybudována přístavba o shodném půdorysu jako dnes. V roce 2002 vlivem povodní a pádu stromu byla zničena střecha. Od té doby na objektu probíhaly pouze drobné opravy a

udržovací práce.

10. Přílohou odvolání pak byla kopie podání žalobkyně ze dne 27. 4. 2016 opatřeného razítkem podatelny stavebního úřadu ze dne 2. 5. 2016. V tomto podání žalobkyně mimo jiné uvedla, že vzhledem ke skutečnosti, že se nepodařilo dohledat dokumentaci bývalého včelína, což mohlo být způsobeno požárem archivu v Jesenici nebo stěhováním, zajistila svědeckou výpověď předchozího vlastníka, která dokládá existenci stavby na pozemku parc. č. XA v k. ú. X o rozměrech cca 6 x 4 m. Žádá tedy stavební úřad o zastavení řízení o dodatečné povolení stavby a zahájení nového řízení o odstranění pouze části stavby – přístavby. Dále žalobkyně deklaruje, že na stavbu bývalého včelína předloží v nejbližších dnech žádost podloženou dokumentací pro pasport stavby. V podání jsou označeny dvě přílohy – hydrogeologický posudek a svědecká výpověď. Ve spisu je pak pouze kopie první strany posudku, svědecká výpověď v něm není vůbec.
11. Další přílohou odvolání pak byla kopie podání ze dne 25. 5. 2016 opatřeného razítkem podatelny stavebního úřadu ze dne 7. 6. 2016, ve kterém žalobkyně konstatuje, že předkládá dokumentaci skutečného provedení stavby. Vzhledem k nedohledání dokumentace k bývalému včelínu žádá o zastavení řízení o odstranění stavby a zastavení řízení o dodatečné povolení na „chatu“. S odkazem na § 125 stavebního zákona pak uvádí, že přikládá dokumentaci skutečného provedení stavby v souladu s přílohou č. 7 bodem 2 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „vyhláška o dokumentaci staveb“), kterou zpracoval Ing. B., a žádá o její ověření. Závěrem doplnila, že předmětná stavba je umístěna na pozemku parc. č. XA. Jako přílohu označila „2 *paré zjednodušené dokumentace*“. Příloha však ve spisu založena není (viz dále body 70 až 73).
12. Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 7. 2020 zrušil rozhodnutí stavebního úřadu o zastavení řízení o dodatečné povolení stavby a věc mu vrátil k novému projednání.
13. Dne 21. 9. 2020 stavební úřad vyzval žalobkyni, aby jednoznačně sdělila, čeho se její podání doručená stavebnímu úřadu dne 2. 5. 2016 a dne 7. 6. 2016 týkají a co jimi navrhuje. Podotkl, že v nich žalobkyně uvedla, že předloží pasport bývalého včelína, zároveň požádala o zastavení řízení o dodatečné povolení, o zastavení řízení o odstranění stavby a o zahájení řízení o odstranění nepovolené přístavby, následně pak ale žádala o přerušení řízení a o prodloužení lhůty pro doplnění podkladů a proti zamítnutí žádosti o prodloužení lhůty a proti zastavení řízení se odvolala. Dále stavební úřad vyzval žalobkyni, aby předložila dokumentaci, ze které bude patrné, co je původním včelínem a co je nepovolenou přístavbou, neboť z předložené dokumentace zpracované Ing. B. v září 2014 to nelze zjistit.
14. Žalobkyně na tuto výzvu reagovala dvěma podáními. V podání ze dne 21. 12. 2020 mimo jiné uvedla, že z výzvy není patrné, která podání má stavební úřad na mysli. Dodala, že z veřejně dostupných podkladů Českého úřadu zeměměřického a katastrálního (dále též „ČÚZK“) vyplývá, že stavba byla na daném místě zaznamenána již v roce 1949 a nebyla nikdy odstraněna. Jedná se o drobnou stavbu, přičemž stavební úřad nezkoumal, zda tehdy podléhala povolení. Důkaz svědeckým prohlášením k historické kontinuální existenci stavby byl stavebním úřadem ztracen. V druhém podání ze dne 30. 12. 2020 žalobkyně doplnila, že z výzvy vyplývá, že stavební úřad absolutně netuší, jaké řízení vede a co je jeho předmětem. Řízení považuje žalobkyně za nezákonné. Zopakovala také, že veřejně dostupné doklady svědčí o legálnosti části stavby.
15. Rozhodnutím ze dne 26. 1. 2021 stavební úřad zamítl žalobkyninu „*žádost o potvrzení existence, resp. ověření dokumentace skutečného provedení stavby na pozemcích parc. č. XA, XB,*

XC k. ú. X a parc. č. XD k. ú. X“. V odůvodnění konstatoval, že z dokumentace (zpracované Ing. B. v září 2014, resp. její „revize 04/2015“) a z geometrického plánu (zpracovaného Ing. Č. v září 2013 pod č. 138/2013) je jasné patrné, že stavba se nachází na pozemcích parc. č. XA, XB a XC v k. ú. X a parc. č. XD v k. ú. X, přičemž pouze pozemek parc. č. XA je ve vlastnictví žalobkyně. Dále stavební úřad konstatoval, že v tomto řízení se žalobkyně domáhá potvrzení existence stavby „včelína“ o půdorysných rozměrech cca 6 x 4 m na pozemku parc. č. XA (v souvisejících řízeních se pak domáhá zastavení řízení o odstranění stavby a o dodatečné povolení „chaty“ a zahájení odstranění části stavby „přístavby“ k objektu bývalého včelína).

16. Žalobkyní předložená dokumentace skutečného provedení stavby zpracovaná Ing. B. zachycuje stav „rekreační chaty“ podle stavebního úřadu velmi povrchně a neobsahuje popis jednotlivých místností. Z kontextu textové zprávy lze pouze dovodit, že „chata“ vznikla v nedávné době. O původní stavbě se dokumentace zmiňuje pouze okrajově jednou větou: *„Původní zastřešení objektu bylo plochou střechou a později byla přestřešena výše popsanou sedlovou střechou.“* Objekty nacházející se ve skutečnosti u východní fasády v dokumentaci ani v geodetickém zaměření zakresleny nejsou.
17. Stavební úřad připomněl obsah výzvy ze dne 21. 9. 2020 a následně shrnul žalobkyniny odpovědi (viz výše body 13 a 14). Dále pak konstatoval, že z veřejně dostupných archivních dat na geoportálu ČÚZK lze zjistit, že ke dni 1. 7. 1938 se na předmětném místě nenacházela žádná stavba (letecký měřický snímek LMS 1938 – x). Na leteckém měřickém snímku LMS 1949 – x ze dne 3. 5. 1949 je zachycena stavba pro rodinnou rekreaci č. e. YA a č. e. YB s doplňkovou stavbou umístěnou západním směrem, přičemž severní fasádou doplňkové stavby lze proložit přímkou lícující se severními fasádami objektů č. e. YA a č. e. YB. Zmíněná doplňková stavba je zachycena také na leteckých měřických snímcích z let 1953 a 1959. Na leteckém měřickém snímku LMS 2002 – x se však již na daném místě žádná stavba nenachází. Následně pořízený letecký snímek z roku 2003 na www.mapy.cz zachycuje drobnou stavbu při severním okraji komunikace N. S. Její severní stranou lze proložit přímkou lícující s jižními fasádami objektů č. e. YA a č. e. YB. Podle stavebního úřadu se proto nemůže jednat o stavbu zachycenou na snímcích z let 1949, 1953 a 1959. Na snímku z roku 2006 na internetové stránce www.mapy.cz je pak již zachycena stavba, ke které žalobkyně předložila dokumentaci skutečného provedení stavby (severně od drobného objektu zachyceného na snímku z roku 2003). Na snímku z roku 2012 jsou pak zachyceny objekty při východní straně chaty, které nejsou v předložené dokumentaci, a na snímku z roku 2015 již není zachycena drobná stavba, která je viditelná na snímku z roku 2003.
18. Na základě popsanych skutečností lze podle stavebního úřadu dovodit, že žadatelkou tvrzená stavba včelínu na daném místě pravděpodobně existovala, a to minimálně v letech 1949 až 1959. Přinejmenším v roce 2002 však již neexistovala. Na geoportálu ČÚZK lze při využití funkce „prolínání“ archivních dat s dalšími podkladovými daty zjistit, že žalobkyní zmíněný „včelín“ se nacházel na pozemku parc. č. XB na místě staveb, které jsou umístěny při východní straně fasády chaty. Ty však podle výše zmíněných snímků v letech 2002 a 2003 neexistovaly. Podle stavebního úřadu lze tedy uzavřít, že žalobkyní zmiňovaný včelín existoval, následně byl ale odstraněn a na jeho místě vznikly nové stavby. Ty však již s ohledem na období svého vzniku musely být odsouhlaseny příslušnými orgány. Žádné doklady, které by svědčily o povolení, však nejsou k dispozici, a to ani v obci P.
19. Z výše uvedených důvodů bylo podle stavebního úřadu prokazatelně vyvráceno, že by existovala stavba nebo její část, o jejíž legálnosti by nebylo pochyb. Nelze proto aplikovat

institut potvrzení existence stavby, resp. ověření dokumentace skutečného provedení stavby podle § 125 stavebního zákona.

20. Proti rozhodnutí stavebního úřadu žalobkyně podala odvolání. Předně namítla, že stavební úřad rozhodl na základě chybných, nepravdivých a neúplných podkladů. Rozhodnutí stavebního úřadu vychází z dokumentace skutečného provedení stavby ze září 2014, ta však nebyla předložena k nyní projednávané žádosti. K ní žalobkyně předložila zjednodušenou dokumentaci pro pasport objektu bez č. p./č. e., která byla zpracována v květnu 2016. K tomu žalobkyně do textu odvolání vložila následující obrázek, který má zobrazovat popisovou tabulku dokumentace, kterou předložila k žádosti o potvrzení existence stavby (jméno a adresa žalobkyně jsou anonymizovány soudem):

21. Stavební úřad tedy podle žalobkyně vyšel z dokumentace, která s nynějším řízením nesouvisí.
22. Ve výroku rozhodnutí stavebního úřadu je rovněž chybně uvedeno, že byla podána „žádost o potvrzení existence, resp. ověření dokumentace skutečného provedení stavby na pozemcích parc. č. XA, XB, XC k. ú. X a parc. č. XD k. ú. X“. Pasport stavby však obsahoval jasnou informaci, že stavba je umístěna pouze na pozemku parc. č. XA. Předmět řízení byl tedy označen chybně.
23. Žalobkyně vytkla stavebnímu úřadu také neopodstatněné použití geometrického plánu. Ani ten nebyl předložen k žádosti o potvrzení stavby a navíc se týká zcela jiné stavby. Byl totiž předložen obci P. jako příloha k žádosti žalobkyně o koupi pozemků a měl sloužit také k vypořádání vztahů mezi žalobkyní a vlastníci sousedního pozemku H. P. Jedná se o hypotetický zákres, který neodpovídá skutečnému stavu (liší se zejm. objem stavby). Pokud by stavební úřad provedl z úřední činnosti obhlídku stavby k opětovnému ověření stavu, již pohledem od silnice by zjistil, že tvar stavby vůbec neodpovídá nákresu. Opírá-li se stavební úřad o tento dokument, činí tak protiprávně.
24. Stavební úřad podle žalobkyně neprovedl řádné zjištění, zda byla stavba, jíž se týká pasport, v minulosti povolena. Z veřejně dostupných mapových podkladů přitom vyplývá, že stavba včelína na pozemku parc. č. XA je zřetelná na leteckých měřických snímcích z let 1949, 1959, 2004 na geoportálu ČÚZK a na „Topografické mapě v systému S-1952 Ústřední správy geodézie a kartografie č.: M-x z roku 1964“ v archivu ČÚZK. Stavba tedy existovala již před rokem 1949 a podle tehdy platných předpisů nevyžadovala povolení.

25. Ze spisu, do kterého žalobkyně nahlížela, není patrné, že by stavební úřad existenci stavby prověřoval. Ve spise se nenachází ani žádná z map, na které stavební úřad ve svém rozhodnutí odkázal. Není proto zřejmé, na základě jakých konkrétních důkazů stavební úřad rozhodl. Absence podkladů rozhodnutí je zřejmá i ze soupisu spisu. Soupis je ve spisu založen několikrát na různých místech, ovšem s odlišnými dokumenty a vždy neúplný. Tuto skutečnost žalobkyně namítla písemně při nahlížení do spisu, její stížnosti ale evidentně nebyly nikdy prošetřeny. Žalobkyně rovněž poukázala na to, že několikrát podala žádost o podání informací o stavu řízení, ale nikdy neobdržela kvalifikovanou odpověď.
26. Stavební úřad dne 21. 9. 2020 žalobkyni nedůvodně vyzval, aby mimo jiné předložila dokumentaci, ze které bude patrné, která část je tvrzeným bývalým včelínem. Z podání žalobkyně doručeného dne 7. 6. 2020 jednoznačně vyplývá, že byla předložena zjednodušená dokumentace pro potvrzení existence stavby (viz obrázek výše). Stavební úřad tedy zmatečně požadoval předložit doklady, které již žalobkyně předložila. Z textu výzvy je zřejmé, že stavební úřad ani po letech netuší, v jaké věci je řízení vedeno. K tomu mohlo přispět ztracení správního spisu, včetně podstatné části důkazů předložených žalobkyní i dokumentů vzniklých z úřední činnosti. Ztrátou spisu byl porušen zákon i žalobkynina procesní práva.
27. Dokumenty citované v prvostupňovém rozhodnutí stavební úřad vykládá podle žalobkyně tendenčně. Letecká měřická mapa z roku 2002 neodráží skutkový stav, neboť na pozemky není vidět přes vzrostlou zeleň. K tvrzení stavebního úřadu o neexistenci stavby v roce 2002 žalobkyně dále namítla, že ve zmíněném roce byly v obci rozsáhlé povodně, které zapříčinily pád stromu na střechu stavby. Stavba byla proto přestřešena a zároveň došlo k přístavbě stávající stavby. Stávající stavba byla půdorysně zachována a obvodové zdi a podlaha zůstaly původní. Podle informací předchozího vlastníka byl na novou střechu čerpán bankovní úvěr. Neustálé pokusy stavebního úřadu zpochybnit kontinuální existenci stavby minimálně od roku 1949 zvyšují náklady žalobkyně, což je v rozporu se základními zásadami správního řízení. V roce 2002 žalobkyně nebyla vlastníkem ani stavebníkem, zmíněné skutečnosti však mohl stavební úřad ověřit svědecky či výpisem z úřední evidence. Žalobkyně stavebnímu úřadu svědecká tvrzení o kontinuální existenci stavby předložila. Tyto dokumenty však byly ztraceny spolu se spisem. Důkazy svědeckou výpovědí ani listinnými prohlášeními pamětníků nebyly nikdy provedeny. Tvrzení o odstranění stavby v roce 2002 nebylo řádně důkazně podloženo.
28. Dále žalobkyně namítla, že závazné stanovisko Městského úřadu Černošice jako orgánu státní správy lesů ze dne 30. 10. 2014, které je založeno ve správním spise, je pochybné a neodráží skutkový stav v místě stavby (obec totiž v nedávné době pokácela vzrostlé stromy v blízkosti žalobkynina pozemku, není naopak pravdou, že by kus lesa vykácela žalobkyně). Založení stanoviska (navíc jeho kopie, neboť původní stanovisko bylo ztraceno) do spisu bylo podle žalobkyně zjevně nedůvodné.
29. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím žalobkynino odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 26. 1. 2021 výrokem I zamítl (výrokem II zamítl žalobkynino odvolání proti usnesení stavebního úřadu ze dne 3. 3. 2021, jímž byla určena lhůta k doplnění odvolání; *pozn. soudu*: výrok II žalobkyně žalobou nenapadla). V odůvodnění žalovaný konstatoval, že žalobkyně podala dne 7. 6. 2016 žádost o potvrzení existence stavby bývalého včelína, v níž uvedla, že se stavba nachází na pozemku parc. č. XA v k. ú. X. Z dokumentace skutečného provedení stavby zpracované Ing. B. v září 2014 (část dokumentace je označena jako „revize 04/2015“) ale vyplývá, že se stavba nachází na

pozemcích parc. č. XA, XB a XC v k. ú. X a parc. č. XD v k. ú. X. Tuto skutečnost potvrzuje i geometrický plán ze září 2013.

30. Podle žalovaného nebyla důvodná ani námitka zpochybňující závazné stanovisko Městského úřadu Černošice. Aktuálnost závazného stanoviska nelze zpochybňovat pouze proto, že v současnosti došlo ke kácení dřevin v blízkosti sporné stavby. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 26. 1. 2021 zamítl žalobkyninu žádost mimo jiné i z důvodu zmíněného závazného stanoviska. S ohledem na odvolací námitky žalovaný požádal svůj odbor životního prostředí a zemědělství jako orgán státní správy lesů o jeho potvrzení nebo změnu. Dne 5. 5. 2021 bylo stanovisko potvrzeno v plném rozsahu. Žalovaný dále upozornil, že ze současných ortofoto snímků (v katastru nemovitostí a na webu mapy.cz) je zřejmé, že od roku 2014 byla sporná stavba ještě rozšířena o další přístavbu, která přímo zasahuje na pozemek určený k plnění funkcí lesa.
31. Žalovaný dále konstatoval, že není možné řešit stavbu včelína, neboť tato stavba již neexistuje. Žalobkynině žádosti proto nebylo možné vyhovět.
32. Závěrem žalovaný uvedl, že žalobkyně opakovaně nahlížela do spisu a dne 7. 6. 2021 požádala o prodloužení lhůty k vyjádření. Vzhledem k tomu, že stavební úřad i žalovaný jsou vázáni nesouhlasnými závaznými stanovisky, nebylo by prodloužení lhůty k vyjádření účelné a s ohledem na shora uvedené závěry by nemohlo zvrátit výsledek řízení.
33. Pro úplnost soud doplňuje, že stavební úřad rozhodnutím ze dne 29. 4. 2021 zamítl žádost žalobkyně o dodatečné povolení stavby rekreační chaty. Toto rozhodnutí žalovaný potvrdil rozhodnutím ze dne 30. 9. 2021 a zdejší soud rozsudkem ze dne 20. 4. 2023, č. j. 51 A 94/2021-76.

II. Obsah žaloby

34. Žalobkyně předně namítá, že se žalovaný nijak nevypořádal s jejími odvolacími námitkami, přestože se jednalo o námitky pro věc zásadní. Žalobkyně v nich upozorňovala, že stavební úřad rozhodl na základě chybných, nepravdivých a neúplných podkladů. Část správního spisu (včetně dokumentů předložených žalobkyní) byla stavebním úřadem ztracena. Spis nebyl nikdy řádně rekonstruován a obsahuje dokumenty, které s projednávanou věcí nesouvisí, na což žalobkyně opakovaně upozorňovala. Správní spis je společný pro několik řízení, v nichž je žalobkyně účastníkem řízení. Nadto je natolik zmatečný a neúplný, že nemůže být podkladem pro rozhodnutí v jakékoliv věci. Spisový přehled, který by odpovídal skutečnému stavu od jeho založení, neexistuje.
35. Žalovaný (resp. stavební úřad) vydal na základě nesprávných podkladů ve věci pasportu podle § 125 stavebního řádu rozhodnutí, přestože pro vydání rozhodnutí chybí zákonný podklad [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 16. 3. 2020, č. j. 3 As 87/2018-31].
36. Žalobkyně dále odkázala na rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 344/2016-42, podle kterého nelze dovozovat nepovolenost stavby pouze proto, že se nepodařilo získat důkazy o její legalnosti.
37. Stavební zákon v § 125 ani vyhláška o dokumentaci staveb podle žalobkyně nepřipouští, aby správní orgán v řízení o pasportu argumentoval nesouhlasným závazným stanoviskem dotčeného orgánu. Stanovisko Městského úřadu Černošice z roku 2014 se k pasportu stavby v nynější věci vůbec nevyjadřuje. Tohoto stanoviska se nelze dovolávat též proto, že stavba

prokazatelně existuje již od roku 1949 nepřetržitě do současnosti. Žalovaný si musel být vědom, že postupuje v rozporu s obecně závaznými předpisy pro vydání pasportu.

38. Podklady, z nichž žalovaný vychází, nejsou podklady, které žalobkyně předložila ke své žádosti o pasport stavby na pozemku parc. č. XA v k. ú. X. Geometrický plán, na který žalovaný odkazuje je hypotetickým podkladem, který byl určen obci P. v souvislosti s nabídkou na koupi jejích pozemků. Žalobkyni se dosud nepodařilo zjistit právní důvod, na základě kterého správní orgány tento dokument používají.
39. Žalobkyně se v průběhu správního řízení domáhala zákonnými prostředky informací o stavu řízení, avšak bezvýsledně. Žalovaný porušil rovněž žalobkynino právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobkyně žádala o stanovení lhůty k vyjádření, žalovaný však na žádost nereagoval. Dále žalobkyně upozornila, že odvolání doručené stavebnímu úřadu dne 25. 3. 2021, které žalovaný zmínil ve výroku napadeného rozhodnutí, se vůbec netýká nyní přezkoumávaného rozhodnutí stavebního úřadu.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

40. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zopakoval argumenty uvedené v napadeném rozhodnutí. Dodal, že žalobkyně se domáhá vydání potvrzení existence stavby včelína, který byl možná historicky umístěn na pozemku parc. č. XA v k. ú. X, ale v době podání všech žádostí směřujících k legalizaci stavby rekreační chaty již neexistoval a nebylo možné jej dohledat na mapách. Žalobkyně nepředložila v průběhu správního řízení žádný relevantní důkaz, kterým by své tvrzení doložila.
41. Dále žalovaný konstatoval, že potvrzení existence stavby podle § 125 stavebního zákona je možné, pokud stavba byla předepsaným způsobem povolena, ale doklady k ní se „pouze“ nedochovaly. Uplatnění tohoto postupu předpokládá, že musí být opatřena souhlasná stanoviska dotčených orgánů a že všechny osoby, které by byly účastníky řízení, souhlasí. Žalobkyně se *de facto* domáhá potvrzení stavby, která byla vybudována bez jakéhokoli opatření stavebního úřadu a v rozporu s požadavky zvláštních zákonů. Navíc je umístěna i na cizích pozemcích bez souhlasu jejich vlastníků. Pro stavbu, která již fyzicky neexistuje, nelze vydat potvrzení o existenci. Kumulace všech uvedených důvodů a nesouhlasných závazných stanovisek je důvodem k vydání negativního rozhodnutí v prvním i druhém stupni.
42. Tvrzení žalobkyně, že se žalovaný nezabýval její žádostí o prodloužení lhůty k vyjádření, je podle něj nepravdivé. V této souvislosti žalovaný citoval pasáž napadeného rozhodnutí, v níž se ke zmíněné žádosti vyjádřil.
43. V replice žalobkyně zdůraznila, že žalovaný neprovedl přezkoumání souladu prvostupňového rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení s právními předpisy. V řízení před stavebním úřadem nebyla žalobkyni dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Stavební úřad ani žalovaný neprovedli žádné úkony směřující ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Proces vydání pasportu není řízením, v němž se vydává rozhodnutí. Lze se proto domnívat, že rozhodnutí má znaky nicotného rozhodnutí.
44. Žalovaný opírá napadené rozhodnutí o dokumentaci, která nebyla připojena k žádosti o pasport, přestože na to žalobkyně upozornila v odvolání. Zjednodušená dokumentace zpracovaná v květnu 2016 byla přiložena k žádosti o pasport doručené stavebnímu úřadu dne 7. 6. 2016. Žalobkyně předložila stavebnímu úřadu dne 2. 5. 2016 také hydrogeologický posudek a svědeckou výpověď. O těchto dokumentech se stavební úřad ani žalovaný vůbec

nezmiňují. Prokazatelně přitom došlo k jejich ztrátě. Následně byla vytvořena změř dokumentů, které nesouvisí se žádostí o pasport. Tuto změř dokumentů pak stavební úřad vydává za správní spis.

45. Stavební úřad ani žalovaný podle žalobkyně neprovedli řádné zjištění, zda byla stavba, jíž se má týkat pasport, v minulosti povolena. Z veřejně dostupných zdrojů vyplývá, že existovala již v roce 1949. K tomu žalobkyně zopakovala argumentaci uvedenou v odvolání (viz výše bod 24) a do textu repliky vložila letecký měřický snímek pořízený dne 3. 5. 1949, který je dostupný v archivu ČUZK.
46. Dále žalobkyně zopakovala, že stavební úřad i žalovaný nesprávně označili předmět žádosti, neboť žádost o pasport se vztahovala pouze ke stavbě umístěné na pozemku parc. č. XA. I na tuto vadu žalobkyně upozornila v odvolání.
47. Žalovaný nesprávně opírá své rozhodnutí o závazné stanovisko, přestože § 125 stavebního zákona ani vyhláška o dokumentaci staveb neobsahují požadavek na jeho předložení. Odkazované závazné stanovisko se navíc nevztahuje k pasportu stavby. Pokud přesto bylo stanovisko vydáno, požádala žalobkyně o jeho přezkum v odvolacím řízení. K přezkumu však mělo být věcně příslušné Ministerstvo zemědělství. Žalobkyně dodala, že v porostu lesa a na jeho hranici stojí v dané lokalitě stavby běžně.
48. Tvrdí-li žalovaný ve svém vyjádření, že stavba, pro kterou je žádán pasport, „*možná historicky byla umístěna na pozemku parc. č. XA v k. ú. X*“, neměl v případě této nejistoty vydávat napadené rozhodnutí. Žalobkyně rovněž setrvala na námitkách, že správní orgány neměly vycházet z geometrického plánu, protože ten byl vytvořen pro zcela jiný účel a nebyl předložen k žádosti o pasport, že z výzvy ze dne 21. 9. 2020 vyplývá, že stavební úřad netuší, jaké řízení je vedeno, a že žalovaný porušil její procesní práva, neboť jí nedal možnost vyjádřit se před vydáním napadeného rozhodnutí.
49. Dále žalobkyně konstatovala, že stavby přiléhající k nemovitosti, k níž se vztahuje žádost o pasport, nejsou v jejím vlastnictví a jsou zřejmě předmětem nedorozumění majetkoprávních vyrovnaní mezi rodinnými příslušníky původního vlastníka.
50. V podání ze dne 7. 4. 2022 žalobkyně poukázala na to, že se z důvodu ztráty správního spisu obrátila na Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „ÚOOÚ“), který potvrdil, že po provedené kontrole zjistil, že skutečně došlo ke ztrátě správního spisu, a že tím byla porušena žalobkynina práva. Sdělení ÚOOÚ žalobkyně připojila.

IV. Posouzení žaloby soudem

51. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo doručeno žalobkyni dne 30. 6. 2021, žaloba byla podána dne 29. 8. 2021), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť oba účastníci s takovým postupem (implicitně) souhlasili. Krom toho byly splněny i podmínky pro rozhodnutí věci bez jednání podle § 76 odst. 1 s. ř. s.
52. Žaloba je důvodná.
53. Soud předně nepřisvědčil námitce nicotnosti rozhodnutí správních orgánů, kterou žalobkyně dovozuje z absence zákonného podkladu pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 67 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), ve věci žádosti o ověření

zjednodušené dokumentace stavby podle § 125 stavebního zákona.

54. Podle § 125 stavebního zákona je vlastník stavby povinen uchovávat po celou dobu trvání stavby ověřenou dokumentaci odpovídající jejímu skutečnému provedení podle vydaných povolení a v případech, kdy dokumentace stavby nebyla vůbec pořízena, nedochovala se nebo není v náležitém stavu, je povinen pořídit dokumentaci skutečného provedení stavby (odstavec 1). Neplní-li vlastník stavby povinnost podle odstavce 1, stavební úřad mu nařídí, aby pořídil dokumentaci skutečného provedení stavby. Pokud není nezbytná úplná dokumentace skutečného provedení stavby, uloží stavební úřad pouze pořízení zjednodušené dokumentace (pasport stavby), pokud ji stavebník nepořídil sám (odstavec 3). Není-li třeba dokumentaci pořízenou podle odstavce 1 nebo 3 doplnit, změnit nebo jinak přepracovat, stavební úřad ji **ověří** (odstavec 4 věta první).
55. Účelem citovaného ustanovení je nastolit stav právní jistoty ohledně technického provedení a účelu v minulosti povolené stavby, jejíž dokumentace zcela chybí, či případně není dostatečným zdrojem informací o stavbě; umožňuje také určit účel užívání stavby, o němž se nedochovaly doklady (rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 344/2016-42).
56. Ověření předložené dokumentace skutečného provedení stavby, příp. zjednodušené dokumentace se nečiní formou rozhodnutí ve smyslu § 67 správního řádu, ale jedná se o úkon podle části čtvrté správního řádu, který má charakter osvědčení (rozsudek č. j. 1 As 344/2016-42).
57. Právní teorie rozumí osvědčením takové úkony správního orgánu, jimiž se osvědčují (potvrzují) skutečnosti, které jsou v osvědčení uvedeny, a to skutečnosti právní i skutkové (viz např. rozsudek NSS ze dne 9. 4. 2014, č. j. 8 Ans 3/2013-63, č. 3090/2014 Sb. NSS, odkazující na publikace Vopálka, V., Mikule, V., Šimůnková V., Šolín, M. *Soudní řád správní. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2004, s. 185; Hendrych D. a kol. *Správní právo. Obecná část*. 6. vydání, Praha: C. H. Beck, 2006, s. 267).
58. Osvědčení je blízké deklaratornímu správnímu rozhodnutí. Na rozdíl od osvědčení se však deklaratorním rozhodnutím autoritativně zjišťují a potvrzují existující vztahy správního práva, jeho místo je tam, kde je existence konkrétního správního vztahu sporná či pochybná, nebo pokud potvrzení závisí na výkladu neurčitého právního pojmu (viz rozsudek č. j. 8 Ans 3/2013-63 nebo rozsudek NSS ze dne 2. 8. 2004, č. j. 2 As 83/2003-62, č. 383/2004 Sb. NSS). Podle usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, č. 2206/2011 Sb. NSS, je klíčovým rozlišovacím kritériem otázka, zda se jedná o akt normativní (závazně stanovící, že určitá osoba má, nebo naopak nemá určitá práva nebo povinnosti), pak jde o deklaratorní rozhodnutí, nebo zda se jedná o akt pohybujiící se v rovině skutkové (potvrzující úředně, byť vyvratitelně, určité skutečnosti), pak jde o osvědčení.
59. Závěry doktríny správního práva, podle nichž se osvědčení vydává tam, kde o věci není sporu, nelze podle Nejvyššího správního soudu absolutizovat, spíše je namístě uzavřít, že osvědčení se vydává ve věcech, o něž by nemělo být sporu, nebo o kterých zpravidla nemůže být sporu; v opačném případě by totiž § 79 odst. 1 s. ř. s. v části, v níž umožňuje brojit proti nevydání osvědčení, postrádal smysl (viz rozsudek č. j. 8 Ans 3/2013-63 nebo rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2006, č. j. 1 Ans 8/2005-165, č. 981/2006 Sb. NSS).
60. Nejvyšší správní soud dále upozornil, že hranice mezi deklaratorním rozhodnutím a osvědčením je v některých případech velmi tenká, protože jejich povaha a právní účinky

jsou si velmi blízké. Zároveň není vyloučena odlišná forma pozitivního a negativního správního aktu v téže věci. Může proto nastat situace, kdy právní úprava předvídá pro potvrzení vzniku určitého právního vztahu nebo skutečnosti právní formu osvědčení (případně jiného správního úkonu podle části čtvrté správního řádu), ale pro potvrzení, že daný právní vztah nevznikl nebo určitá skutečnost nenastala, vyžaduje formu deklaratorního rozhodnutí. Je tomu tak proto, že v případě negativního výsledku nelze vyloučit vznik sporu o to, zda byl předmětný správní akt vydán v souladu se zákonem (rozsudek č. j. 8 Ans 3/2013-63).

61. Ve věci posuzované Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 8 Ans 3/2013-63 nastala právě popsaná situace, doklad o kladném výsledku justiční zkoušky je osvědčením, ale „rozhodnutí“ podle § 17 odst. 3 vyhlášky č. 303/2002 Sb. o nezpůsobilosti uchazeče je třeba považovat za deklaratorní rozhodnutí, neboť není vydáno ve prospěch uchazeče, a nelze proto vyloučit vznik sporu o to, zda bylo předmětné „rozhodnutí“ vydáno v souladu se zákonem, resp. vyhláškou.
62. Obdobný příklad odlišné povahy pozitivního a negativního správního aktu v téže věci lze nalézt např. v zákoně č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky. Podle § 42 a násl. tohoto zákona se k žádosti fyzické osoby, o jejíž státní občanství se jedná, vydá osvědčení. Jedná se o doklad, který prokazuje, že tato osoba je občanem České republiky. Zjistí-li krajský úřad po provedeném šetření, že podmínky pro vydání osvědčení jsou splněny, osvědčení žadateli vydá; rozhodnutí se v takovém případě písemně nevyhotovuje. V opačném případě žádost zamítne (§ 47 téhož zákona). Zmíněné rozhodnutí o zamítnutí žádosti je pak odlišným správním aktem od osvědčení, že žadatel státním příslušníkem České republiky není (§ 48 uvedeného zákona).
63. Lze zmínit také § 87a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, který předvídá, že ministerstvo vydá občanu Evropské unie na jeho žádost a za blíže upřesněných podmínek osvědčení o registraci občana Evropské unie. V případě, že je naplněn některý z důvodů vyjmenovaných v § 87 odst. 1 téhož zákona, ministerstvo žádost o vydání osvědčení o registraci zamítne.
64. Obdobných případů, kdy je v případě kladného vyřízení žádosti vydáváno osvědčení, ale v případě nevyhovění je vydáno rozhodnutí o zamítnutí žádosti, lze v právním řádu nalézt celou řadu.
65. Je ovšem pravdou, že na rozdíl od výše zmíněných případů § 125 stavebního zákona vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti o ověření dokumentace výslovně nepředvídá. Z hlediska požadavků zákona tedy postačuje, aby stavební úřad žadatele o neověření dokumentace vyrozuměl. Také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 1. 2020, č. j. 1 As 302/2019-27, konstatoval, že *„[p]okud v průběhu procesu vyjdou najevo důvodné pochybnosti, resp. objeví se přesvědčivé důkazy o tom, že stavba (či její část) nebyla nebo nemohla být v minulosti povolena, stavební úřad dokumentaci stavby neověří a věc projedná dle § 129 stavebního zákona v řízení o odstranění stavby (případně její nepovolené části; v takovém případě si musí v tomto řízení též učinit úsudek o tom, v jakém rozsahu lze stavbu považovat za povolenou)“* (bod 13).
66. Pokud však soud zohlední výše uvedený smysl vydávání negativního rozhodnutí v případech, kdy podmínky pro vydání osvědčení nejsou splněny a kdy nelze vyloučit vznik sporu o to, zda byl předmětný správní akt vydán v souladu se zákonem (viz výše bod 60), jeví se vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti o ověření dokumentace jako vhodný nástroj, jak docílit přezkoumání závěrů stavebního úřadu. Je totiž třeba si uvědomit, že u staveb

staršího data bude nezřídka obtížné dohledat původní povolení k jejich výstavbě, právní úprava ani související judikatura přitom nejsou postaveny na předpokladu, že by z pouhé neexistence dokladů ke stavbě bylo možné dovozovat, že se jedná o stavbu nepovolenou. Zároveň je třeba vzít v úvahu, že k postupu podle § 125 stavebního zákona může dojít i z iniciativy vlastníka stavby, aniž by zde byla vazba na již probíhající řízení o odstranění stavby.

67. Z těchto důvodů soud nepovažuje vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti o ověření dokumentace podle § 125 stavebního zákona bez dalšího za nezákonné, a tím méně ani za nicotné. Je zjevné, že stavební úřad nebyl v této věci absolutně věcně nepřislušný. Ostatně již v rozsudku ze dne 26. 9. 2022, č. j. 55 A 135/2020-37, dospěl zdejší soud k závěru, že vydali stavební úřad rozhodnutí ve věci ověření skutečného provedení stavby podle § 125 stavebního zákona, nejedná se o nicotné rozhodnutí podle § 77 odst. 1 správního řádu, byť tento závěr přijal na podkladě rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o ověření dokumentace stavby podle § 125 stavebního zákona. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani žalobkyní odkazovaný rozsudek NSS č. j. 3 As 87/2018-31, který se vyjadřoval k povaze aktu, jímž byla dokumentace stavby ověřena.
68. Bylo-li tedy o žalobkynině žádosti o ověření dokumentace stavby rozhodnuto formálním zamítavým rozhodnutím namísto neformálního vyrozumění, nemohla být žalobkyně tímto postupem nijak zkrácena na svých právech. Zkrácení na právech z důvodu formy správního aktu ostatně žalobkyně ani netvrdí. Pro úplnost lze dodat, že zamítnutím žádosti se na právním stavu sporné stavby nic nemění, nemůžou jím být proto ani dotčena práva třetích osob.
69. Vydal-li však stavební úřad rozhodnutí, proti kterému připustil odvolání, nemohl žalovaný odvolací námitky ignorovat. Jak však vyplývá z porovnání odvolacích námitek a napadeného rozhodnutí, žalovaný na svou úlohu odvolacího orgánu zcela rezignoval.
70. Předně je třeba poukázat na to, že žalobkyně v odvolání namítala, že stavební úřad vycházel z nesprávných podkladů, konkrétně z dokumentace skutečného provedení stavby chaty (zpracované Ing. B. v září 2014, resp. její „revize 04/2015“), kterou žalobkyně k žádosti o ověření dokumentace nepředložila. Poukazovala naopak na to, že k žádosti podle § 125 stavebního zákona předložila zjednodušenou dokumentaci pro pasport objektu bez č. p./č. e., která byla zpracována v květnu 2016 a která se vztahovala pouze ke stavbě (části stavby) na pozemku parc. č. XA v k. ú. X. Na podporu této námítky vložila do textu odvolání obrázek zobrazující popisovou tabulku dokumentace, podle které se mělo jednat o pasport – zjednodušenou dokumentaci ke stavbě na pozemku parc. č. XA v k. ú. X, která měla být zpracována v květnu 2016 (viz výše bod 20). V této souvislosti žalobkyně zdůrazňovala, že zjednodušená dokumentace, která je relevantní pro pasport, byla připojena jako příloha jejího podání doručeného dne 7. 6. 2016, byla však stavebním úřadem spolu s dalšími dokumenty ztracena.
71. Žalovaný však na tyto námitky nijak nereagoval. Pouze bez dalšího převzal závěr stavebního úřadu, že z dokumentace skutečného provedení stavby zpracované Ing. B. v září 2014 a revize 04/2015 vyplývá, že stavba chaty se nachází na pozemcích parc. č. XA, XB, XC k. ú. X a parc. č. XD v k. ú. X. Žalobkyně však v odvolání namítala, že právě tato (stavebním úřadem a žalovaným odkazovaná) dokumentace byla předložena k jinému řízení (o dodatečné povolení stavby chaty) a že k nyní posuzované žádosti se vztahuje dokumentace jiná (z května 2016). Žalovaný nijak nevysvětlil, proč má za to, že tvrzení

žalobkyně je nepravdivé, nevěrohodné nebo nedůvodné. K námitce, že byla předložena (ale ztracena) zjednodušená dokumentace stavby z května 2016, se nijak nevyjádřil.

72. Ze správního spisu je přitom nepochybné, že část spisu byla ztracena a následně byly některé chybějící dokumenty rekonstruovány. Podání, k němuž měla být zjednodušená dokumentace z května 2016 připojena, bylo mezi těmito ztracenými dokumenty a žalobkyně kopii tohoto podání (bez příloh) přiložila k odvolání proti zastavení řízení o dodatečné povolení stavby, které je součástí společného spisu. Dokumentace skutečného provedení stavby „revize 04/2015“, na niž odkazují správní orgány, je ve spise vložena v samostatné složce, na níž je tužkou dopsáno, že se má jednat o „*dokumentaci skutečného provedení stavby z 25. 5. 2016*“. Správnost tohoto popisku však nelze ve spisu nijak ověřit. Samotná dokumentace je onačena jako revize 04/2015, ale ze spisu není zřejmé, kdy byla předložena. Žalovaný nijak nevysvětlil, proč má za to, že dokumentace skutečného provedení stavby „revize 04/2015“ byla žalobkyní předložena jako podklad pro žádost podle § 125 stavebního zákona v rámci podání doručeného dne 7. 6. 2016.
73. S tím souvisí i odvolací námitka, podle níž stavební úřad nesprávně označil předmět řízení, neboť podle výroku prvostupňového rozhodnutí zamítl „*žádost o potvrzení existence, resp. ověření dokumentace skutečného provedení stavby na pozemcích parc. č. XA, XB, XC k. ú. X a parc. č. XD k. ú. X*“, přestože žalobkyně žádala o ověření zjednodušené dokumentace pouze ke stavbě (její části) na pozemku parc. č. XA. Ani k této námitce se žalovaný nijak nevyjádřil. Jak již bylo výše uvedeno, bez dalšího převzal závěr stavebního úřadu, že podkladem žádosti byla dokumentace skutečného provedení stavby „revize 04/2015“, která se však vztahuje k celé chatě umístěné na pozemcích parc. č. XA, XB a XC v k. ú. X a parc. č. XD v k. ú. X. Žalobkyně jej přitom v odvolání upozorňovala, že žádala o potvrzení zjednodušené dokumentaci pouze k části této stavby na pozemku parc. č. XA, která podle jejího tvrzení měla být bývalým včelínem. Žalovaný ani v tomto případě nevysvětlil, zda toto tvrzení žalobkyně považuje za nepravdivé nebo proč má za to, že stavební úřad identifikoval předmět řízení správně.
74. Žalovaný rovněž bez dalšího vyšel z geometrického plánu ze září 2013, přestože jeho relevanci žalobkyně zpochybňovala mimo jiné tím, že byl vytvořen k jinému účelu a nebyl žalobkyní předložen jako podklad její žádosti podle § 125 stavebního zákona. Soud sice nemá za to, že by vytvoření pro jiné účely bez dalšího použitelnost geometrického plánu vylučovalo, podstatné však je, že se vztahuje k celé stavbě chaty, zatímco žádost žalobkyně podle § 125 stavebního zákona se měla vztahovat pouze k části bývalého včelína, která v něm vyznačena není.
75. Žalovanému lze také vytknout, že bez bližší argumentace pouze konstatoval, že stavba bývalého včelína již neexistuje. Zcela však přehlédl odvolací námitku, která shodný závěr stavebního úřadu zpochybňovala. Žalobkyně v odvolání namítala, že stavební úřad založil závěr o neexistenci bývalého včelína v roce 2002 na leteckém měřickém snímku z tohoto roku, tento snímek však podle žalobkyně neodráží skutkový stav, neboť na pozemky není vidět přes vzrostlou zeleň. Dále v této souvislosti namítla, že v roce 2002 byly v obci rozsáhlé povodně, které zapříčinily pád stromu na střechu stavby. I to (překrytí stavby korunou spadlého stromu) tedy mohlo být podle ní důvodem nezřetelnosti stavby na stavebním úřadem zmíněném snímku. Také k těmto námitkám se žalovaný vůbec nevyjádřil.
76. Dále žalobkyně v odvolání poukázala na to, že stavebnímu úřadu předložila svědecká tvrzení o kontinuální existenci stavby, která však byla ztracena. Žalovaný se ani k této námitce nijak

nevyjádřil. Z podání žalobkyně doručeného stavebnímu úřadu dne 2. 5. 2016 přitom skutečně vyplývá, že jeho přílohou mělo být svědecké prohlášení (viz výše bod 10). Toto podání přitom spadá do období, v němž byla část správního spisu ztracena.

77. Ve výše uvedeném rozsahu je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V dalším řízení se proto žalovaný s odvolacími námitkami řádně vypořádá. V této souvislosti však soud připomíná, že i žalobkyně by měla v tomto směru poskytnout součinnost z hlediska objasnění obsahu ztracených příloh a doložit jejich kopie, má-li je k dispozici, neboť se jedná o řízení o její žádosti. Dokumentaci stavby podle § 125 stavebního zákona nelze ověřit bez další pouze na základě argumentu, že stavební úřad předložené podklady ztratil, byť se jedná o závažnou vadu, které by se měl stavební úřad v budoucnu vyvarovat. Bez nového předložení takové dokumentace či její kopie nemá stavební úřad fyzicky co ověřit, a žádosti tudíž nemůže vyhovět, třebaže ztráta nastala v jeho dispozici. Obdobně by měla žalobkyně případně předložit záznam o svědecké výpovědi či označit osobu, která by mohla záznamem disponovat, či osobu svědka a otázky, jež zodpovídal, tak, aby jej mohl v případě potřeby stavební úřad vyslechnout.
78. Pro účely dalšího řízení soud (nad rámec žalobních námitek) upozorňuje na rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58, č. 2312/2011 Sb. NSS, podle kterého „*pokud [...] správní orgán nezachytí stav internetové stránky, kterou vzal v potaz pro své rozhodování, ať již tiskem nebo uložením na elektronický nosič dat, znemožní tak v podstatě správnímu soudu úkol vycházet při přezkumu rozhodnutí ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Není totiž žádná záruka, že informace na určité internetové stránce budou v okamžik soudního přezkumu odpovídat informacím, které na určité internetové stránce byly v okamžik správního rozhodnutí*“ (bod 27). V případě provádění důkazu webovými stránkami tedy musí být součástí spisu relevantní listina či jiný nosič, zachycující samotný důkazní prostředek (shodně též např. rozsudky NSS ze dne 27. 1. 2021, č. j. 2 As 52/2020-46, bod 17, nebo ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 As 177/2019-35, bod 18). Přestože žalobkyně v žalobě nenamítla, že letecké měřické snímky a mapy, z nichž správní orgány vycházely, nejsou ve spisu založeny a sama některými leteckými měřickými snímky argumentuje, soud upozorňuje, že některé správním spisem nepodložené závěry stavebního úřadu (např. že na geoportálu ČÚZK lze při využití funkce „prolínání“ archivních dat s dalšími podkladovými daty, které ovšem stavební úřad neupřesnil, zjistit, že žalobkyní zmíněný včelín se nacházel na pozemku parc. č. XB na místě staveb, které jsou umístěny při východní straně fasády chaty) by mohly být v případném dalším soudním řízení shledány jako nepřezkoumatelné, a to i bez námítky, bránily-li by přezkumu žalobních bodů. Letecké měřické snímky označené rokem a číslem (např. LMS 1938 – x) lze sice z hlediska možného soudního přezkumu akceptovat, neboť je lze jednoznačně identifikovat, i v tomto případě však správní orgány riskují, že v době rozhodování soudu nemusí být konkrétní odkazovaný snímek již veřejně dostupný.
79. Dále soud přisvědčil námitce, podle které žalovaný nesprávně založil své rozhodnutí na závěru, že ke stavbě chaty bylo vydáno negativní závazné stanovisko Městského úřadu Černošice. Na relevanci tohoto závěru pak setrval i ve vyjádření k žalobě. Ověření dokumentace stavby podle § 125 stavebního zákona však není podmíněno vydáním závazných stanovisek dotčených orgánů. Jak již soud vysvětlil výše, jedná se o osvědčení existujícího skutkového stavu, tedy ověření skutečnosti, že stavba byla v minulosti povolena, ale pouze se o tom nedochovaly podklady. Stavební úřad při tom nezkoumá, zda by stavba mohla být povolena v současnosti za užití nyní platných předpisů. Vyžadování

závazného stanoviska je proto v rozporu se smyslem a účelem institutu ověření dokumentace stavby. Tento institut nelze zaměňovat s dodatečným povolením stavby.

80. Tvrzení žalovaného, že stavební úřad zamítl žalobkyninu žádost o ověření dokumentace stavby mimo jiné i z důvodu zmíněného závazného stanoviska, neodpovídá obsahu rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 26. 1. 2021, neboť stavební úřad se o závazném stanovisku v prvostupňovém rozhodnutí vůbec nezmiňoval. Zpochybnění závazného stanoviska do tohoto řízení vnesla až žalobkyně v odvolání (patrně proto, že bylo součástí spisu, který se vztahoval i k řízení o dodatečné povolení stavby). Žalovaný však neměl v nyní napadeném rozhodnutí vycházet z potvrzujícího stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu (to bylo relevantní pro řízení o dodatečné povolení stavby), ale měl žalobkyni vysvětlit, že závazné stanovisko je pro posouzení podmínek ověření dokumentace podle § 125 stavebního zákona nerozhodné.
81. Z tohoto důvodu nemůže obstát ani odůvodnění, jímž žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil nevyhovění žádosti žalobkyně o prodloužení lhůty k vyjádření. Žalovaný totiž nepovažoval prodloužení lhůty za účelné s odkazem na to, že je vázán nesouhlasnými závaznými stanovisky. Tento výchozí předpoklad však byl mylný.
82. Závěrem soud doplňuje, že žalobkyní namítaná chyba v datu podání odvolání uvedeném ve výroku napadeného rozhodnutí nezákonnost nezpůsobuje, neboť se jedná o zjevnou chybu v psaní. Námitkami uplatněnými v replice nad rámec žalobních bodů se soud již nezabýval s ohledem na koncentrační lhůtu uvedenou v § 72 odst. 1 s. ř. s. Nadto, s ohledem na vyhovění žalobě se již tyto námitky staly nadbytečnými.

V. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

83. Soud shledal žalobu důvodnou, proto napadený výrok I rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a v tomto rozsahu vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), ujasní si předmět prvostupňového řízení (o ověření jaké dokumentace žalobkyně žádala) a rozhodne v odvolacím řízení podle toho, přičemž svůj závěr o předmětu řízení řádně zdůvodní.
84. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla v řízení úspěšná, a má proto právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Ty tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč. Žalobkyně nebyla v řízení zastoupena a žádné náklady, které by ji v souvislosti s tímto řízením vznikly nad rámec soudního poplatku, nevyčísila. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.)

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. listopadu 2023

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu